

Марія Власюк

Завжди

радійте!

ДИТЯЧІ ІСТОРІЇ

Завжди радійте!

Зміст

Снігова баба	4
Без води	8
Білий кінь	14
Бутерброд	16
Веселі канікули	20
Володя	26
Годинниковий майстер	30
Завжди радійте!.....	34
«Зелений» кіт	38
Запаслива мишка.....	40
Заповітна мрія Андрійка	42
Золоті яблука.....	48
Іванкові окуляри	50
Кавун	54
Кукурудзяна лялька	60
Кульгавий принц.....	64
Метеорологічний прогноз для Землі	70
Нагорода чесності.....	72
Надійний друг	74
Навіть квіти вміють дякувати	84
Перший сніг.....	86
Поводься чесно!	90
Три тюльпани	92
Чудеса добрих діл.....	94

Снігова баба

Настали зимові канікули. Ангеліна з мамою і татом знову їхали в село до бабусі. Декілька останніх днів безперервно падав сніг, інколи здавалося, що снігопад ніколи не припиниться. Однак нарешті випогодилося, і на небі знову з'явилося сонечко, його промені яскраво виблискували на білосніжних снігових заметах. Ангеліна дивилася в бокове вікно автомобіля, і їй здавалося, що вони їдуть у тунелі: трасу постійно очищали від снігу, тому великі кучугури, мов гори, лежали обабіч дороги.

– Добре, що трасу прочистили, але якщо дорога до села заметена, то як ми проїдемо? – стривожено запитала мама.

– Напевно, доведеться розвернутися й поїхати додому, а зустріч з батьками відкласти на інші вихідні, – відповів тато.

Ангеліна почала непокоїтися. Адже вона так хотіла зустрітися з бабусею і дідусем, а ще зі своєю подругою Оленкою. «Що ж робити?» – подумала вона і, заплющивши очі, тихенько помолилася Ісусу: «Дорогий Ісусе, допоможи, щоб дорога була розчищена і ми могли сьогодні потрапити до бабусі. Амінь». Дівчинка була впевнена, що Ісус обов'язково допоможе.

Через якусь мить тато, прислухаючись, як їде машина, схвильовано зауважив:

– Що там так стукає?

Зупинивши автомобіль, він обійшов його з усіх боків.

– Оце так! Колесо пробите, потрібно його замінити.

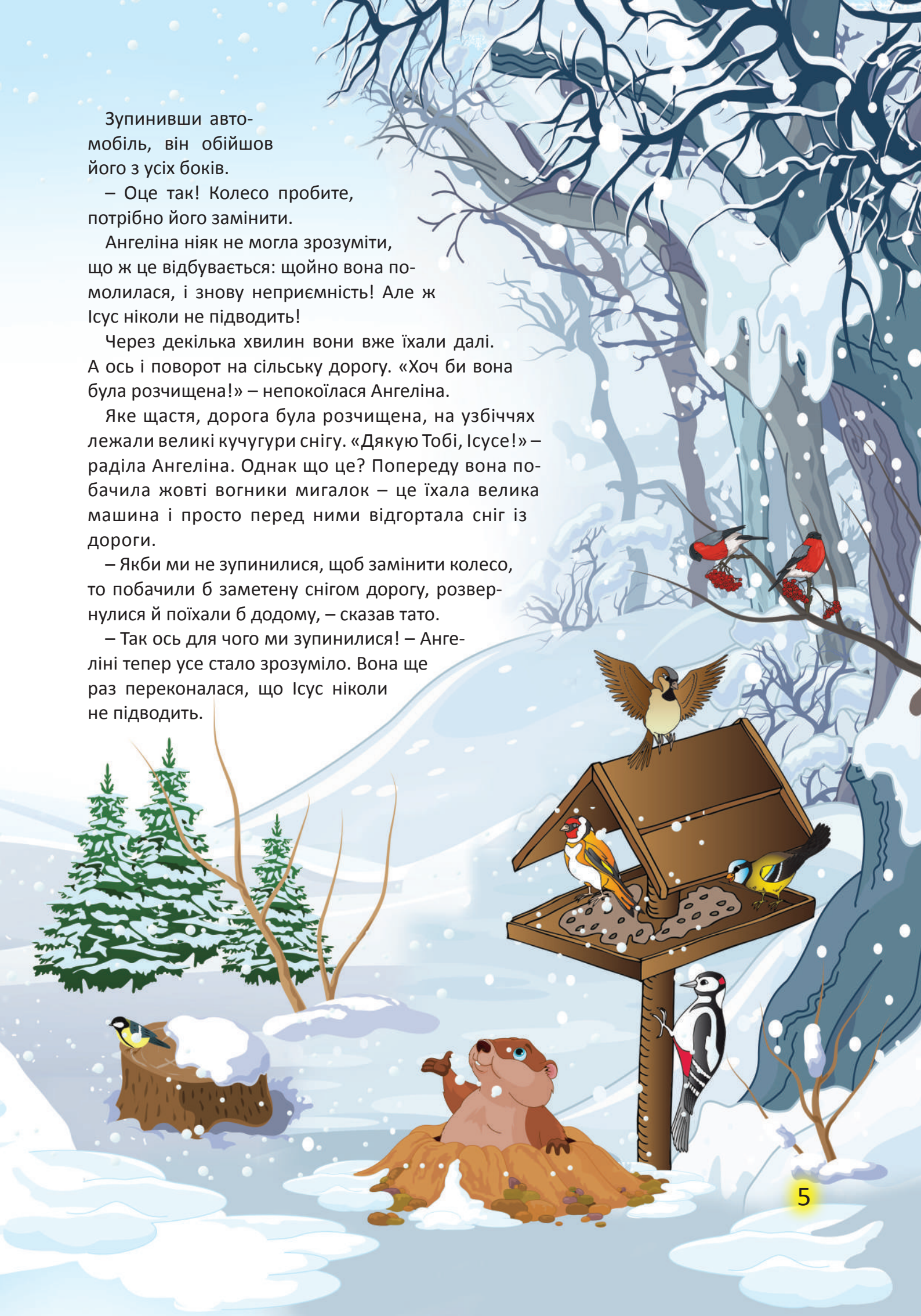
Ангеліна ніяк не могла зрозуміти, що ж це відбувається: щойно вона помолилася, і знову неприємність! Але ж Ісус ніколи не підводить!

Через декілька хвилин вони вже їхали далі. А ось і поворот на сільську дорогу. «Хоч би вона була розчищена!» – непокоїлася Ангеліна.

Яке щастя, дорога була розчищена, на узбіччях лежали великі кучугури снігу. «Дякую Тобі, Ісусе!» – раділа Ангеліна. Однак що це? Попереду вона побачила жовті вогники мигалок – це їхала велика машина і просто перед ними відгортала сніг із дороги.

– Якби ми не зупинилися, щоб замінити колесо, то побачили б заметену снігом дорогу, розвернулися й поїхали б додому, – сказав тато.

– Так ось для чого ми зупинилися! – Ангеліні тепер усе стало зрозуміло. Вона ще раз переконалася, що Ісус ніколи не підводить.

Поволі просуваючись за снігоочищувальною машиною, Ангеліна з мамою і татом нарешті дісталися до бабусі й дідуса. Як же їм зраділи! Дідусь добре напалив пічку, і в хаті було тепло-тепло, а бабуся приготувала смачні гостинці: сушені яблучка, грушки та сливки, пиріжки з вишнями, ще й насіння гарбуза.

Щаслива Ангеліна розповіла стареньким, як Ісус допоміг їм подолати засніжену дорогу, потім поласувала бабусиними гостинцями і побігла у двір, шукати свою подругу.

Оленка вже була в їхньому дворі:

– Ангеліно, я побачила вашу машину й вирішила покликати тебе, удвох буде веселіше.

– А куди ти збираєшся з дірявим відром? – здивувалася дівчинка, побачивши в руках у подруги відро без дна.

– Це для снігової баби, допоможеш мені її зліпити?

– О, звичайно! А ми зможемо зліпити справжню снігову бабу?! – для Ангеліни це було вперше, її огорнули неймовірні відчуття.

Залишаючи на снігу глибокі сліди, дівчатка вийшли на город. Як тут усе змінилося! Улітку довкола зеленіли травичка, дерева і кущі, а тепер усе вкрилося блискучою білою ковдрою. Ангеліна деякий час зачаровано дивилася на дивовижний пейзаж, аж доки її не покликала подружка:

– Ну що, за роботу!

Наслідуючи Оленку, Ангеліна спочатку зліпила велику сніжку, а потім почала коти-ти її по снігу. Куля, залишаючи за собою глибокий слід, дедалі більше росла, аж поки не стала такою великою, що її вже не можна було зрушити з місця.

– Думаю, досить, – поглянувши на величезні кулі, сказала Оленка, – бо ми не зможемо їх поставити одну на одну.

Доки Ангеліна поплескувала свою кулю по білих боках, Оленка, хукаючи на свої рученята, намагалася їх зігріти теплим подихом.

– Що з твоїми ручками? – вигукнула Ангеліна, помітивши, якими червоними стали пальчики її подруги.

– То нічого, – усміхнулася Оленка, – просто трішки замерзли, зараз я їх нагрію.

– А де ж твої рукавички?

У відповідь дівчинка тільки зніяковіло знизала плечима.

– А знаєш, – Ангеліна швидко зняла свої рукавички, – візьми мої, так ти швидше нагрієш ручки.

Одягнувши Ангелініні рукавички, Оленка зачаровано розглядала їх: кожен пальчик був іншого кольору, про такі рукавички вона могла тільки мріяти.

Трішки нагрівши руки й перепочивши, Оленка простягнула Ангеліні її чудові рукавички й весело промовила:

– Ну що ж, тепер потрібно наші кулі поставити одну на одну і ще виліпити голову.

– А як же ти будеш без рукавичок? Твої пальчики знову замерзнуть. Візьми, будь ласка, мою одну рукавичку, і мені залишиться одна, а другу руку будемо гріти в кишені.

Так і зробили. Утім, однією рукою було незручно працювати, тому часто доводилося виймати з кишені другу руку і пальчиками торкатися холодного снігу. Нарешті дівчатка поставили меншу кулю на більшу (що вдалося їм досить нелегко), зліпили голову, із сухих гілок зробили руки. Час від часу дівчатка мінялися рукавичками, розтирали й зігрівали одна одній теплим подихом змерзлі рученята. Діряве відро, яке принесла Оленка, використали замість шапки для снігової баби. З каштанів зробили їй очки, з морквинки – носика, а ягідками калини виклали усмішку, навіть щічки червоні намалювали.

Заходило сонечко, його промені зафарбували білу снігову ковдру червоними й золотими кольорами. Посеред городу стояла кароока снігова баба. Вона своєю усмішкою провела двох дівчаток, ставши свідком того, як Ангеліна, прощаючись, віддала Оленці свою другу рукавичку. Уночі трохи похолодало, сніг рипів під ногами. Думаєте, сніговій бабі буде холодно там, на городі? Зовсім ні, адже вона зігріта теплом щирої дружби.

Пробачити чи
ображатися, дружити
чи ворогувати, сказати
правду чи неправду,
бути щедрим чи
скупим – кожен
з нас щодня робить
вибір. І яким він буде,
значною мірою
залежить від цінностей,
прищеплених
у дитинстві.
Ці 24 дитячі історії
стануть корисною
настановою для ваших
малюків!

